

lig behandling bør imødekommes. En bestemmelse herom foreslås indsat som 2. pkt. i stk. 2.

Til § 769.

Bestemmelsen, der svarer til udvalgets forslag, vedrører spørgsmålet om varetægt efter domsafsigelsen. *Stk. 1* omfatter tilfælde, hvor dommen enten ikke ankes, eller hvor spørgsmålet om anke endnu ikke er afgjort. *Stk. 2* vedrører de tilfælde, hvor dommen er anket til højere instans.

Efter stk. 1 skal retten, d.v.s. retten i første instans, på begæring tage stilling til, om domfældte (fortsat) skal være i varetægt efter dommen, indtil afsoning kan finde sted. Har retten truffet bestemmelse om varetægt, og dommen ankes, skal ankeinstansen snarest muligt træffe selvstændig afgørelse. Kun i sidstnævnte tilfælde finder fristreglerne anvendelse. § 769, stk. 1, henviser i modsætning til § 769, stk. 2, ikke til fristreglerne i § 767, stk. 1.

Til §§ 770-773 og 776.

Bestemmelserne svarer med enkelte ændringer til udvalgets lovudkast i betænkning nr. 728/74 § 770. Bestemmelserne er af lovtekniske grunde opdelt i flere paragraffer.

Til § 770.

I den foreslåede bestemmelse, der med nogle sproglige ændringer svarer til § 770, stk. 1 og 2, i udvalgets forslag er i *stk. 2* optaget en bestemmelse om anbringelsesstedet for varetægtsarrestanter, der i det væsentlige svarer til gældende praksis. Efter forslaget skal arrestanten så vidt muligt anbringes på det sted, hvor straffesagen behandles. Er sådan anbringelse ikke muligt f. eks. af pladmæssige grunde, eller er det af efterforskningsmæssige grunde nødvendigt at anbringe arrestanten andetsteds, kan anbringelse ske i et andet varetægtsfængsel. Efter bestemmelsen er der endvidere mulighed for at anbringe arrestanten uden for varetægtsfængslet, hvis helbredsmæssige grunde gør det påkrævet, eller hvis betingelsen i § 777 for at overføre arrestanten til afsoningsanstalt eller institution er opfyldt.

Stk. 3, der i det væsentlige svarer til stk. 2 i udvalgets forslag, angiver, i hvilket omfang og under hvilke betingelser en arrestant kan holdes isoleret under varetægtsfængslingen.

I forhold til udvalgets forslag er bestemmelsen ændret således, at arrestanten kan indbringe spørgsmålet om isolation for retten også inden for de første 14 dage af isolationen.

Til § 771.

I *stk. 1*, der svarer til § 770, stk. 3, i udvalgets udkast, er det præciseret, at også politiets krav om besøgskontrol kan forelægges for retten.

Som *stk. 2* foreslås indsat en bestemmelse, der giver hjemmel til, at varetægtsarrestanter kan få tilladelse til kortvarige udgange i særlige situationer. Efter gældende praksis har varetægtsarrestanter i begrænset omfang fået tilladelse til udgang, men justitsministeriet har fundet det rigtigst at optage en udtrykkelig bestemmelse herom i loven. Efter forslaget gives tilladelse til udgang af institutionens ledelse efter forud indhentet samtykke fra politiet. Udgang kan alene ske med ledsager, og kun når der foreligger særlige omstændigheder. Som tilfælde, hvor udgangstilladelsen i praksis er blevet givet, kan nævnes udgang til nærpårørendes bryllup, sygdom eller begravelse.

Til § 772.

Efter *stk. 1*, der svarer til § 770, stk. 4, i udvalgets udkast, har en varetægtsarrestant ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene og skal snarest muligt udlevere brevene til arrestanten eller videresende dem til adressaten, medmindre indholdet vil være til skade for efterforskningen. Hvis et brev tilbageholdes, og retten opretholder tilbageholdelsen, skal afsenderen straks underrettes, medmindre retten træffer anden bestemmelse af hensyn til efterforskningen.

Folketingets ombudsmand har i nogle udtalelser (F.O. beretning 1972, side 230 og 1973, side 42) henstillet til justitsministeriet, at det over for politiet præciseres, at der bør gives varetægtsfængslede underretning allerede ved politiets standsning af deres breve, medmindre ganske særlige grunde måtte være til hinder herfor. Udvalget har i betænkningen om anholdelse og varetægt (side 53) anført, at »i praksis gives underretning normalt straks ved politiets standsning. Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå, at det i loven pålægges politiet at give underretning straks ved standsningen af brevet. Udvalget mener ikke, at man i loven bør foreskrive, at adressaten skal underrettes om tilbageholdelsen. En sådan underretning vil efter omstændighederne kunne være til skade for efterforskningen. Hvor dette ikke er tilfældet, bør underretning efter udvalgets opfattelse dog normalt gives.«

Til § 773.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring til § 770, stk. 5, i udvalgets forslag. Be-